

Život farností 12

občasník pro farnosti Valašské Meziříčí, Lešná a Branky prosinec 2006

Zvěstuji vám velikou radost, radost pro všechny lid

To byla slova anděla, který oznámil pastýřům, že se narodil Spasitel Kristus Pán. A oni spěchali do betléma, kde našli děťátko a jeho matku. Když jsme nedávno spolu s našimi farníky na místě, kde anděl pastýřům tuto radostnou zvěst oznámil, slavili mši svatou a zpívali Pásli ovce Valaši při betlémském salaši, měl jsem velikou radost z toho, že se tato zpráva během staletí dostala i k nám na Valaško. Na druhé straně jsem si uvědomil, kolik našich známých, sousedů a přátel se letos narozenému Spasiteli nepřijde poklonit. Buď nevěří, anebo se nenajde žádný anděl, který by jim tuto radostnou zvěst oznámil.

Je třeba, abychom stále mysleli na evangelizaci. Pokud nebude přibývat těch, kteří uvěřili, je to neomylné znamení, že to i s naší vírou jde od deseti k pěti. Co ale dělat, když, jak se zdá, se propast mezi námi a těmi, kdo nepatří do společenství církve stále prohlubuje? My žijeme v jiném světě, kterému oni moc nerozumí. Kostel, kde se my cítíme jako doma, je pro některé úplně cizím místem, kam přijdou možná jen na pohřeb. A když se začne mluvit o zpovědi, svatém přijímání, o modlitbě a o životě s Pánem, je to pro mnohé naprosto nesrozumitelný jazyk. Je jasné, že apoštolát bude do budoucna pro nás stále tvrdším oříškem. Jak hlásat evangelium, jak přivádět bratry a sestry ke Kristu? Je pravda, že nejdůležitější je, aby evangelizace pokračovala v našich rodinách. To znamená předávat víru dětem a pak udělat vše pro to, aby děti z našich rodin neztrácely víru, nepřestaly chodit do kostela a do společenství církve. Z tohoto pohledu bude

mít stále větší význam církevní škola. Děti tráví ve škole ročně asi 1 500 hodin. Obrovský vliv na ně má především kolektiv kamarádů. Je jasné, že zvláště v dospívání je snadné převzít od svých kamarádů některé modely myšlení a jednání. Je dobře, že v naší farnosti patří ke kostelu i škola, jak tomu bylo dříve. A ještě lépe je, že většina dětí na naší škole je z věřících rodin,

a mají velký vliv i na ostatní spolužáky. Co ale dělat pro evangelizaci ostatních? Jak přivést ke Kristu ty, kteří jsou dnes velmi vzdáleni od církve. Především je třeba si uvědomit, že pro mnohé je kostel neznámým místem. Není lehké překonat tuto bariéru. Někteří ani při pohřbu svých známých nejsou schopni překročit práh kostela. Blíží se Vánoce a najednou se objeví mnoho příležitostí, jak ukázat našim známým cestu do chrámu. Chtěl bych, abychom nepodceňovali ani ty neobjevenější příležitosti. Mnohé děti z našeho města nikdy neviděly betlém. Někteří lidé v našem v kostele ještě nikdy nebyli. Je jasné, že mše svatá na začátek (třeba i ta půlnoční) by byla pro některé poněkud „silné kafe“. V kostele je ale v období ad-

Na čem závisí naše prožívání Vánoc? Na množství dárků, na bohaté nadílce sněhu, na pěkně „provedené“ půlnoční? Kdyby toto všechno bylo, ale Ježíš se nenarodil, jaký by mělo smysl slavit Vánoce? Z čeho se radovat? A i kdyby se narodil kdysi a kdesi, ale přitom nevstoupil do našeho srdce, proč zpívat koledy? Ale nám, nám narodil se. On sám je tím největším darem, čistějším než čerstvě napadlý sníh, bohatším než každý vánoční stůl...

Milí farníci, za celou naši farnost vám všem vyprošujeme požehnané vánoční svátky, hodně radosti z narození Spasitele a pevnou naději na uzdravení všeho toho, z čeho se sami uzdravit nedokážeme. Ať Boží láska, která přišla na svět, uzdraví každou naši bolest. To vám vyprošují vaši otcové a kněží.

*P. Pavel Stefan, P. František Urban,
P. Jaroslav Kašpar, P. Jan Žilinský*

ventu a Vánoc mnoho koncertů. Pozvání na koncert je schopen přijmout každý člověk dobré vůle a nám trochu vánoční kultury neuškodí. Pro mnohé se tak může stát kostel známým místem a vzpomínky na koncert mohou být příjemnější než vzpomínky na pohřební mši. Ty se tak můžeš stát andělem, který někoho pozve i doprovodí. Možná že to bude pro někoho první krůček na cestě k Bohu a on ti za to bude vděčný.

o. Pavel

Katecheze a výuka náboženství

dokončení

Škola je nejen místem kritického zprostředkování kultury, ale i prostředím formačním. Vzhledem k našemu tématu to platí zejména o škole, zřízené autoritou katolické církve. Formační úkol takové školy je výslovně formulován už v dekretu Gravissimum educationis: „Vytvářet prostředí školního společenství, které je oživené evangelijním duchem svobody a lásky a pomáhat mladým lidem, aby rozvíjeli vlastní osobnost a zároveň rostli jako noví lidé, kterými se stali na křtu.“ Jedná se o úkol mimořádně náročný, který

je nebo naopak není realizován podle toho, čím je škola jako celek a jakým způsobem jako celek funguje.

Ráz a intenzita školního společenství, dále reálná situace víry žáků, učitelů i rodičů zpravidla neodpovídají plně požadavkům katecheze ve vlastním smyslu slova. Dnes už nelze ve škole automaticky předpokládat víru u všech učitelů, natož žáků. Proto je vhodné, jak z pastoračních důvodů, tak také v souvislosti s podstatou autentické výchovy, aby se ve školách mezi katechezí a výukou náboženství rozlišovalo.

dokončení na straně 4

Z poznámek a zápisků otce Jaroslava

Vánoce...

Svátky, které jsou tak ovlivněny dnešním světem, konzumním a uspěchaným. A přesto jsou na našem lidském času nezávislé. Jsou připomínkou Pána nad časem, který vstupuje do našeho počítání let.

Světtem nevládnou výrobci komunikačních technologií vymýšlející stále dokonalejší počítače a mobily ani makléři a ekonomičtí poradci ani důstojníci generálních štábů ani politici a obchodníci s demokracií...

Bůh, který v Betlémě vstupuje do lidských dějin, demonstruje svobodu lidského bytí a zodpovědnost za dar života. Proto s otevřeným srdcem naslouchejme betlémským andělům a připojme se k jejich zpěvu: „Nebojte se! Zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid. V městě Davidově se vám narodil Spasitel, to je Kristus Pán... Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, v kterých má Bůh zalíbení“. (*Lk 2, 10–14*)

Je důležité, abychom si poctivě odpověděli na otázku, co jsme při zprávě o narození Božího Syna přijali do svého srdce.

Narodil se nám Kristus Pán!

Ta noc mluví o Boží slávě a lásce. Ta noc mluví o velikosti člověka, protože On přišel kvůli nám a pro nás:

chudičké dítě v jeslích je vtělený Bůh,
jeví se maličký, protože my jsme malí,
jeho je všechno,

nepotřebuje vnější reprezentaci,

sám se projeví; bude uzdravovat nemocné, utiší bouři, bude křísit mrtvé, třetího dne po ukřižování vstane z mrtvých, přijde soudit svět...

Skrze Něho a pro Něho se všechno stalo,

On je v čele všeho a všechno má v Něm trvání,

přišel, aby se vložil do našich bojů a osudů,

připojil se k nám na naší životní cestě, k našim tužbám, bolestem, radostem...

Všemu dává smysl a posvěcení

ačkoli je věčné Slovo, touží po setkání, po dialogu s každým z nás,

touží po tom, aby lidský tvor byl plný vroucnosti a opravdovosti,

Ježíš je střed světa a života!

Patříme mu jako tvorové i jako vykoupení. Od Něho se nelze oddělit, nemá-li nás zničit síla bolesti a zla. Intimní setkání s Ním může člověka zbavit nejtěžšího břemene, viny, opuštěnosti, samoty. S ním není noci bez světla, cesty bez přítele.

Život je tajemství.

Plně může být zvládnut jen nejvyššími principy. Ať jde o mládí, lásku, rodinu, bolest, smrt... Jinak se svět zděsí, kam až to všechno dojde...

Ale – je toto všechno to nejdůležitější?

Všechno to, co si takto připomínáme, jsou vlastně jenom doteky obalů darů, které nám Ježíš přinesl!

On přišel proto, aby nás učinil dětmi Božími, svými bratry, spoludědici. To je to nejuctyhodnější, co sráží na kolena.

„Vizte, jakou lásku nám Otec projevil, že se nazýváme Božími dětmi a že jimi také jsme.“

Otec rozšiřuje lásku, kterou miluje Ježíše, na nás, dává nám Ježíše za bratra. A Ježíš nás přijímá a chystá nám podíl na slávě, kterou získal svou krví.

Patříme do rodiny Boží!

Budme si vědomi své velikosti a žijme důstojně jako milé děti Boží!

Vítejme Ho a děkujme za všechny tyto dary!

Nezapomeňme ale, že to vše můžeme ztratit svou vinou. Život a sláva nebo smrt a potupa. Jak strašné rozdíly mohou být v osudu jedné duše!

Tak Bůh miloval svět... Tak Bůh! A jak ty?

Je možné na takovou lásku odpovědět něčím jiným než láskou? Kam až vystoupila naše láska?

Božské dítě si přišlo pro naše hříchy, aby je odčinilo. Přišlo pro naši bolest a bídu, aby je vyneslo na kříž.

o. Jaroslav Kašpar

Charita informuje

Úředníci a žáci sbírali starý papír

Mnozí z vás možná zahlédli v úterý 28. listopadu na náměstí ve Val. Meziříčí velké nákladní auto firmy Parter s. r. o. Právě v tento den totiž Charita VM organizovala v rámci kampaně „Rodina bez hranic“ sběr starého papíru. Do sbírání se v letošním roce zapojily Základní škola Křižná, Základní škola a mateřská škola Křižná a Základní škola Poličná. Stejně jako v minulém roce se zapojil i Městský úřad Val. Meziříčí. Společně nasbírali 3 050 kg starého papíru. Výtěžek z tohoto sběru bude použit na podporu projektu Adopce na dálku.

Chceme tímto také poděkovat firmě Parter s. r. o. za bezplatný svoz sběru a žákům základních škol a Městskému úřadu ve Valašském Meziříčí za zapojení se do této akce.

Sylvia Táborská, asistentka ředitelky

Provoz charitního šatníku

Jak již jistě víte, Charita Valašské Meziříčí provozuje kromě dalších zařízení také charitní šatník. Ten sdílí společnou budovu s Denním centrem a Nocležnou pro lidi bez domova. Nachází se na Zámecké ulici mezi mlékárnou a nově opraveným železničním přejezdem. Do areálu se vchází zelenou branou. Charitní šatník nabízí všem potřebným dětské, dámské, pánské oblečení, potřeby pro domácnost, nábytek, knihy, hračky a tak dále.

Chtěli bychom Vás všechny upozornit na změnu prodejních hodin. Z provozních důvodů jsou hodiny pro prodej až do odvolání tyto: úterý, středa a čtvrtek vždy od 10⁰⁰ do 14⁰⁰. Nezměněny však zůstaly hodiny pro příjem oblečení – pondělí, úterý, středa a čtvrtek od 8⁰⁰ do 15⁰⁰, v pátek od 8⁰⁰ do 12⁰⁰. Veškeré informace týkající se provozu charitního šatníku Vám ochotně poskytnou Kateřina Kalčáková – tel. 571 620 997, 608 480 146 a Petra Vodová – tel. 571 620 997, 739 706 574.

Jménem všech potřebných bychom chtěli znovu poděkovat lidem, kteří darují nejen oblečení a další užitečné věci, ale třeba i přispějí jakoukoliv finanční částkou na provoz charitního šatníku.

Na závěr bych chtěla popřát za celý pracovní kolektiv Denního centra, nocležny a charitního šatníku všem lidem klidné prožití svátků vánočních.

Petra Vodová

Bude se opět koledovat aneb Tříkrálová sbírka 2007

Jak jsme již v minulém čísle ŽF informovali, dne 6. ledna 2007 se opět uskuteční Tříkrálová sbírka. Jedná se o sbírku veřejnou, povolenou ministerstvem vnitra ČR, díky níž se mnoho lidí podílí na pomoci trpícím, lidem bez domova, ale také těm, kteří se nacházejí v kritické životní situaci. Všichni, kteří se zapojí do této sbírky, se tak stávají velkou pomocí, poněvadž bez spolupráce mnoha ochotných dobrovolníků a dárců, by se celá tato akce nemohla uskutečnit. Také chceme vyzvat nové zájemce, kteří by se chtěli připojit, aby překonali ostych a přidali se k vydávání opravdového svědectví. Uvědomujeme si, že je velice důležitá podpora v modlitbě a v osobním nasazení všech, kteří se na průběhu sbírky podílejí. Proto budeme velmi rádi, když se spojí více srdcí, a i přes velkou vzdálenost se budou s námi přimlouvati za zdárný průběh celé akce.

I letos se ve městě objeví skupinky koledníků, kteří budou mít u sebe průkazku průvodce a zapečetěnou kasičku s logem Charity, do které mohou lidé dobrovolně vhadzovat své dary. Avšak tento den není samozřejmě vyhrazen jen pro tříkrálové koledníčky, vyslané Charitou, ale pro všechny, kteří by chtěli zachovat starou lidovou tradici.

Prosíme všechny, u kterých zazní koleda tří králů, aby na chvíli otevřeli nejen dveře svých domovů, ale i svá srdce pro potřeby ostatních. Vždyť Tříkrálová sbírka je největší dobrovolnickou akcí v naší zemi a zároveň jakýmsi dnem lidí dobré vůle.

Tato sbírka je velkou výzvou pro lidi, kteří se mohou osobně setkat s projevem solidarity a odpovědnosti ve společnosti.

Otec arcibiskup zve tříkrálové koledníky na návštěvu

Otec arcibiskup Jan se rozhodl obnovit tradici setkávání tříkrálových koledníků v Olomoucké katedrále. Tímto setkáním chce nejen podpořit tříkrálové koledníčky a průvodce v nasazení pro dobrou věc, ale zároveň vyjádřit obdiv k jejich odvaze. Setkání se uskuteční v úterý 2. ledna 2007 v katedrále sv. Václava v Olomouci. Po mši svaté a požehnaní je pro účastníky připraven zábavný doprovodný program, jehož součástí budou hry, soutěže a scénky. Program bude zakončen nejpозději ve 14⁰⁰.

Protože celková příprava Tříkrálové sbírky je velmi náročná, a v době setkání budou její přípravy v plném proudu, nebude již možno zorganizovat hromadný odjezd všech zájemců do Olomouce. Přesto věříme, že i tato drobná překážka vás od účasti na tomto setkání neodradí, vždyť otec arcibiskup se už na vás všechny těší.

*Veronika Kondrátová a Sylvie Táborská,
koordinátorky TKS*

Hledáme nové spolupracovníky

Správce IT (dle domluvy možnost zkráceného úvazku, předpokládáný nástup 1. ledna 2007).

Vedoucí služeb pro ženy v těžké životní situaci (celý úvazek, předpokládáný nástup: ihned).

Účetní

(0,5 úvazek, předpokládáný nástup 1. ledna 2007).

V případě zájmu zašlete nabídku včetně strukturovaného životopisu s fotografií do 19. prosince 2006 na adresu:

Charita Valašské Meziříčí

Kpt. Zavadila 1345

757 01 Valašské Meziříčí

nebo na e-mail: eu.valmez@caritas.cz

Bližší informace vám podá Elena Stáňová, tel. 571 619 980.

ZŠ Salvátor

Sběr papíru

Od 1. do 30. listopadu proběhla soutěž ve sběru starého papíru. Cílem bylo nejen odměnit nejlepšího sběrače, ale především získat peníze pro pomoc naší adoptované dceři z Indie a umožnit jí tak další studium. Děti celkem nasbíraly 5 278 kg se ziskem 2 647,50 Kč. Nejlepším sběračem letošní soutěže bude vyhlášen Jan Hlavica z 5. třídy. Sběru papíru se zúčastnilo 71 žáků z celkového počtu 163 žáků školy. Děkujeme tímto všem žákům, rodičům a přátelům školy za podporu této akce. Poděkování také patří panu školníkovvi E. Pobuckému, který sběr papíru organizoval.

Sběr kůry citrusových plodů

Od 1. ledna zahajujeme další sběrovou soutěž. Jedná se o sběr suché citrónové a pomerančové kůry. Kůru odesíláme do Sběrny léčivých rostlin a bylin, kde je zpracována a použita k výrobě léků. Je třeba ji nosit dobře usušenou, shromažďovat a přinášet před vyučováním panu školníkovvi v papírových sáčcích označených jménem, třídou a vahou kůry. Soutěž potrvá do konce dubna.

Den otevřených dveří

Ve středu 22. listopadu na naší škole proběhl Den otevřených dveří, ve kterém jste si mohli prohlédnout školu, vstoupit do vyučování, zhlédnout krátký „film“ o běhu školy a také jste si mohli zakoupit drobné výrobky dětí. Celkem jsme obdrželi 1 040,50 Kč, které zašleme na konto naší adoptované dcery Mary Sheely.

Den otevřených dveří nám hezky ukončil svou přednáškou na téma „Máte doma pubertáka a nevíte co s ním?“ o. P. Wardecki. Mnohokrát mu děkujeme za jeho čas i trefné rady.

Za Vaši návštěvu i zájem děkujeme a těšíme se na další spolupráci.

Svátek svatého Mikuláše

Na pozvání mezi nás 6. prosince přijel biskup Josef Hrdlička, který spolu s farářem P. Stefanem, kaplanem. F. Urbanem a jáhnem. M. Kološem koncebroval mši svatou. Poté navštívil naši školu, prošel každou třídu a setkal se s dětmi i se všemi zaměstnanci školy.

Chceme mu z celého srdce poděkovat za jeho milou přítomnost a moudré myšlenky. Už teď se těšíme, až k nám znovu zavítá!

Živý betlém

Na náměstí ve Valašském Meziříčí se v neděli 17. prosince v 16⁰⁰ uskuteční Živý betlém. Vystoupí děti naší školy pod vedením A. Zgabajové, které svými písněmi doprovodí sbor řízený F. Maliňákem.

Jste srdečně zváni!

Prázdniny a vysvědčení

Vánoční prázdniny budou v termínu od 23. prosince do

2. ledna včetně. Dne 31. ledna 2007 obdrží žáci vysvědčení za 1. pololetí tohoto školního roku.

Zápis do 1. ročníku a pololetní prázdniny

V pátek 2. února mají žáci pololetní prázdniny, avšak naši milí předškoláci budou mít svůj velký den! Půjdou totiž k zápisu do 1. ročníku na školní rok 2006–2007. Zápis se uskuteční v označených třídách naší školy od 8⁰⁰ do 17⁰⁰. Maminky a tatínkové ať nezapomenou na rodný list dítěte nebo na kartičku zdravotní pojišťovny. Pokud by Vaše dítě mělo nastoupit do školy v příštím roce, ale má doporučený odklad školní docházky, k zápisu přijďte a nezapomeňte s sebou přinést doporučení pediatra i odborníka z pedagogicko – psychologické poradny. Těšíme se, jakou básničku nebo písničku od našich budoucích prvňáčků uslyšíme.

Všem Vám přejeme požehnané a radostné Vánoce.

Jana Dobešová

Katecheze a výuka náboženství

dokončení ze strany 1

V čem konkrétně ono rozlišení spočívá? Rozlišení se týká účastníků (žáci jako příslušníci různých konfesí nebo bez vyznání – a žáci věřící katolického vyznání), účelu a cíle (výuka náboženství: vychovat k zodpovědnému přístupu k náboženství na základě solidního křesťanský orientovaného vzdělání s cílem pomoci mu ke konverzi či k obnově základní volby; katecheze: vychovávat ke zrání víry s cílem uvést věřícího až do důvěrného vztahu k Ježíši Kristu a skrze něho k Otci a Duchu Svatém.) Podívejme se nyní na tyto body zblízka.

Účastníci:

Výuka náboženství jako školní předmět musí být otevřena všem žákům. Mohou ji tedy navštěvovat jak žáci katolického vyznání, tak žáci jiných konfesí či bez vyznání.

Naproti tomu katecheze je určena těm, kdo jsou věřící ve vlastním smyslu slova neboli ti, kdo se již rozhodli a být poprvé, ale svobodně přilnuli ke Kristu a jeho poselství.

Podívejme se však, jak je tomu v praxi.

Je-li výuka náboženství otevřena všem (a v kat. školách jde o předmět nezřídka povinný), je tedy navštěvována všemi žáky či studenty. A tak se stává, že ji navštěvují také žáci pouze pokřtění, ale nikoli věřící, nebo dokonce žáci bez vyznání.¹ Přestože tito studenti byli nábožensky socializováni (mají základní znalosti a dovednosti, znají např. texty základních modliteb, umí jednotlivá náboženská gesta, umí se chovat v kostele), a dokonce prošli i určitou náboženskou výchovou, přinášejí si do třídy to, co slyší a vidí jako vzory myšlení a života svých současníků. Někteří nejen projevuji vůči náboženskému vzdělání lhostejnost či apatii, ale vyhýbají se jakékoliv námaze, nejsou schopni obětí a stálosti... nepřinášejí si většinou již ze svých rodin dostatečně smysluplné životní vzory.

¹ Např. podle VZ za rok 2003 je na Biskupském gymnáziu v Brně evidována asi třetina studentů bez náboženského vyznání.

Teprve díky trpělivému naslouchání a uctivému dialogu v atmosféře důvěry a srdečnosti poznává učitel náboženství, jaké mezery v náboženských znalostech, jaké předsudky, pochybnosti a někdy přímo skepsi tito žáci v sobě nosí, a jak velkou překážkou jsou tyto faktory pro skutečné přijetí víry.

Stručně vyjádřeno: s takovými žáky či studenty by nebylo vhodné hned katecheticky pracovat; potřebují totiž první evangelizaci, v níž naším svědectvím beze slov bude naslouchání; bude bezpodmínečné, srdečné přijetí jich takových, jací jsou. Naším svědectvím prostřednictvím slova nebude monolog, ale spíše snaha odpovídat na jejich palčivé otázky. Samozřejmě že nestačí jen toto. Nicméně toto je důležité proto, aby mohli takoví žáci či studenti dospět ke konverzi a ke skutečnému (byť prvotnímu) přijetí křesťanského poselství jako spásonosné skutečnosti.

Zde je první bod odlišnosti, protože katecheze toto živé přijetí evangelia jako spásné skutečnosti už předpokládá, nebo (vyjádřeno negativně): bez tohoto živého přijetí, bez toho přilnutí k poselství, nemá katecheze na čem stavět. Psychologie by řekla: Katecheze potřebuje člověka už motivovaného, a to vnitřně.

Člověk se přilnutím k poselství otevírá Boží milosti, daru víry, ten se stává zdrojem vnitřní motivace a umožňuje katechezi.

Druhým bodem, v němž se výuka náboženství a katecheze liší, je účel. Účelem výuky náboženství je zprostředkovat poznání obsahu křesťanské víry (identity křesťanství a toho, o co se my křesťané snažíme) z hlediska budoucí svobodné, odpovědné a dospělé životní volby, jednak usilovat o vytvoření vhodné syntézy křesťanské víry a kultury žáků. Výuka náboženství má formovat k zodpovědnému přístupu k náboženství na základě solidního křesťanský orientovaného vzdělání.

Věřícímu žákovi pomáhá, aby se pro svou víru uvědoměleji

rozhodl, ať už je jakéhokoliv vyznání, a tím snižuje nebezpečí náboženské nezralosti nebo lhovosti. Žákovi, který hledá a táže se, se nabízí možnost seznámit se s odpověďmi církve na jeho otázky a přemýšlet o nich.

Žákovi, který se považuje za nevěřícího, který ale výuku náboženství neodmítá, je dána příležitost přemýšlet o své dosavadní osobní pozici, díky seriózní konfrontaci s pozicí jinou ji přezkoumat a (v ideálním případě) změnit směrem k pozici věřícího.

Účel výuky náboženství ve škole lze souhrnně situovat kolem tří pojmů: informace, formace a výchova ke korektnímu soužití příslušníků různých náboženských vyznání.⁽²⁾

Informace: znamená umožnit žákům či studentům seriózní a přehledně uspořádané znalosti o křesťanském náboženství, jeho podstatě a projevech, o jeho historicky konkrétních formách v našem národě. Tento cíl je značně aktuální; stačí připomenout stále přítomné neznalosti a předsudky vůči náboženství, které vyrostly za vlády jedné ideologie.

Všimněme si dobře, nejedná se o proces vyzrání ve víře, nejde o prohloubení víry. Jde o náboženskou informaci, ale to není málo. Už samo poskytnutí informace solidní, ucelené a srozumitelné je z výchovného hlediska nezanedbatelná věc. Navíc – toto seznámení není z pozice vyučujícího neutrální, ale má být první evangelizací a pokusem o syntézu mezi lidským věděním a náboženskými znalostmi, mezi křesťanskou vírou a kulturou.

Formace: znamená umožnit seriózní konfrontaci s problémy smyslu života spolu s etickými důsledky. Umožnit proces rozvoje svobodných a zrajících rozhodnutí na náboženském poli. Upozorňovat na existenci otázek, které člověk v životě nemůže dost dobře ignorovat. Aktualnost takových otázek zůstává i přes námitku žáků, že tyto otázky údajně nevnímají jako problém či že mají už vytvořený postoj odlišný od odpovědi náboženské. To samozřejmě respektujeme. Nicméně je známo, že zdaleka ne všichni žáci nebo studenti se takovými otázkami zabývají do hloubky. Škola, protože je pluralitní, je takřka ideálním místem pro výchovu k respektování druhých, k překonávání předsudků, které v minulosti vedly k náboženským srážkám a dokonce válkám, a dodnes vedou k nenávisti a násilí (severní Irsko, některé oblasti Balkánu), či alespoň k různým projevům nesnášenlivosti, fundamentalismu apod. Nezbytnost učit se vzájemnému respektu, chápat se navzájem, žít v pokoji se všemi náboženskými pozicemi nebude zpochybňovat žádný slušný člověk. Škola má v tomto ohledu významný úkol, jímž je výchova k ryzímu občanství, právě i v této složité společnosti, pluralitní i z hlediska náboženského.

Naproti tomu v katechezi se jedná o proces zrání ve víře. Katecheze vychází z téhož poselství, které už ovšem bylo přijato(!), a je zaměřena na podporu zrání v oblasti duchovní, liturgické, svátostné a v oblasti apoštolátu, přičemž toto zrání se uskutečňuje především v místním církevním společenství. Účelem katecheze je doprovázet člověka na jeho cestě ve víře vstříc ke zralosti.

2) Srov. SINODO NAZIONALE DELLE DIOCESI DELLA GERMANIA FEDERALE. Scuola e insegnamento della religione. Leumann (TO): Elle Di Ci, 1977, zejména č. 1,4 a 2,3; CEI, *Insegnare religione cattolica oggi. Nota pastorale della CEI sull'insegnamento della religione cattolica nelle scuole pubbliche*. Roma: Paoline, 1991.

Konečně rozlišení výuky náboženství a katecheze podle cíle: Cílem výuky náboženství je přivést člověka k svobodnému a odpovědnému postoji vůči víře a náboženství, a posléze k prvotní či obnovené konverzi. Konečným cílem katecheze je uvést člověka až do důvěrného vztahu k Ježíši Kristu a skrze Něho k Otci v Duchu svatém.

Obě tyto služby církve spolu úzce souvisejí; už proto, že vycházejí z jednoho a téhož základu, jímž je Písmo a Tradice. Zatímco však výuka náboženství pojednává např. o Bibli, o svaté zemi, o církvi a jejích dějinách či struktuře, o židovském i křesťanském slavení Velikonoc, v katechezi se jedná o výchovu vztahu k živému Kristu, který je cestou k Otci. Jeho oslovuji v modlitbě, slavím a přijímám v liturgii, podle jeho příkladu se učím žít pravdivě a zodpovědně vůči sobě samému i vůči bližním, milovat i nepřátele, znovu a znovu odpouštět...

Závěr

K rozlišení a principu komplementarity katecheze a výuky náboženství dovedly světovou církev hluboké změny během posledních asi 50 let. Magisterium jistě nemělo v úmyslu „přidávat někomu práci“, nýbrž projevuje větší respekt i citlivost vůči současnému člověku: větší respekt vůči tempu mladého člověka na cestě k víře a potom ve víře; projevuje ohleduplnost a podporu všem, kdo v této oblasti apoštolátu pracují.

V zemích, kde se o tento krok pokusili (alespoň v oblasti přípravy k prvnímu slavení svátostí smíření a eucharistie), se ukazuje jeden blahodárný účinek: je jím úleva na straně katechetů. Dosud totiž nezřídka spočívalo na jejich bedrech celé břemeno náboženské výchovy svěřených dětí a nemálo z nich, zvláště žen, zakoušelo malomyslnost, výčitky svědomí nebo zklamání až frustraci vzhledem ke své údajné neschopnosti nebo dokonce selhání. Vždyť se jim u mnoha dětí sice podařilo přivést je ke svátostem, ale nikoliv je získat či nadchnout k tomu, aby po prvním sv. přijímání pokračovaly ve svátostné praxi i nadále, a hlavně rády. Tím není zpochybněn ani jiný fakt, že totiž žádný rok nechybí ani takoví prvokomunikanti, byť v daleko menším počtu, kteří se stávají apoštoly svých vrstevníků nebo ve své rodině.

Pedagogicko–didaktické pojetí výuky náboženství ve škole a rozlišení této výuky od katecheze může přivádět k obavě, že se tím ztrácí tradiční a velmi důležitá možnost pastorační aktivity církve ve škole. Může dokonce zpochybnit dostatečnost působení církve ve škole v pozici učitelů náboženství. Jinak řečeno: není to málo? Není to degradace, devalvace, úpadek či ústup od poslání získávat učedníky, které bylo církvi uloženo?

Myslím, že obavy lze alespoň částečně rozptýlit, jestliže si uvědomíme prospěch plynoucí z přijetí jak odlišnosti, tak také principu komplementarity obou forem služby slova.

Výuka náboženství ve škole zřízené státem, pokud není chápána a uskutečňována jako katecheze církve, se jeví vedení školy přijatelněji, je méně diskriminována či má alespoň větší šanci, že nebude znevýhodňována ve srovnání s ostatními předměty. Pro katechezi spočívá prospěch v tom, že tento krok podporuje rozvoj katecheze ve farnosti, která je jejím

přirozeným a podle magisteria přímo výsadním místem. Konečně: rozlišení mezi výukou náboženství a katechezí neznamená výlučnost, protiklad nebo konkurenci: Spíš naopak: Ukazuje se, že člověk v sekularizované společnosti potřebuje ke zrání víry projít všemi etapami evangelizace, přičemž výuka náboženství a katecheze, každá svým způsobem, odrážejí specifickou jednotlivých etap. Čím více se vzhledem k situaci a podmínkám dnešní školy vynořuje potřeba diferenciací výuky náboženství a katecheze, tím

více se mají navzájem doplňovat a každá ve své oblasti přispívat k integračnímu rozvoji člověka.

P. doc. Dr. Ludvík Dřímál

Upozorňujeme čtenáře, že celý seriál o katechetice bude v ještě podrobnější verzi vydán knižně; titul vyjde v příštím roce pod názvem „Pomáhat člověku na cestě víry“.

poznámka redakce

Krátké ohlédnutí za jedním výročím

Dne 28. října 2006 uběhlo 335 let od (znovu)posvěcení farního kostela Nanebevzetí Panny Marie ve Valašském Meziříčí. Tato skutečnost byla pro mě inspirací k uveřejnění následujících řádků, které se týkají historie výše zmíněného chrámu.

Kostel ve městě Valašské Meziříčí existoval už ve XIII. st. Byl zděný, nikoli dřevěný, jak se mnozí dříve domnívali, a o něco málo menší než ten dnešní. Jeho základy byly objeveny při opravě lavic r. 1938, mimo jiné zásluhou P. Františka Šiguta. V době biskupa Bruna ze Schaumburku (na olomouckém biskupském stolci v letech 1248–1281) byla u kostela postavena fara. Stála na místě staré tvrze, v blízkosti původních městských hradeb. S postupným rozšiřováním města totiž tvrz ztratila na významu, proto byla zbořena a její místo zaujala výše zmíněná farní budova. Původně gotický kostel byl zasvěcen sv. Kunhutě (manželka německého císaře Jindřicha II.), oblíbené to světici ve středověku. Tento původní kostel byl pak částečně zbořen a na jeho místě začala výstavba nového gotického chrámu. Nový kostel byl o něco větší než předchozí, protože ve městě se zvyšoval počet obyvatelstva. Valašské Meziříčí je poprvé zmiňováno jako město v r. 1377. Stavba byla dokončena něco málo před r. 1400. Kromě fary ve Valašském Meziříčí byla katolická fara také v nedalekém Krásně. Při pokusu Bernarda ze Žerotína (syn Viléma staršího ze Žerotína, zakladatele meziříčské větve Žerotínů) o sloučení Krásna a Valašského Meziříčí (r. 1563) byla tato fara prodána a peníze použity na stavbu nové fary a stavbu mostu přes řeku Bečvu.

R. 1572 byl kostel zasažen bleskem a zcela vyhořel. Shořela i celá gotická věž, při požáru byly také roztaveny zvony. V letech 1572–1576 (to už byly naše země součástí Rakouského mocnářství, pozdějšího Rakouska-Uherska) byl kostel přestavěn v renesančním stylu. Renesanční věž se zachovala až do dnešní doby, s výjimkou kopule: po posledním požáru kostela (1726) dostala dřívější cibulovitá věž nynější jehlanovitý tvar. Věž je vyzděna lomovým kamenem a kvalitní vápennou maltou. Renesanční sluh (navazoval na antickou vzdělanost) se u nás ale jinak příliš nerozvinul – mimo jiné v tom zabránily husitské války. V tomto kostele se přechodně shromažďovali ke svým bohoslužbám protestanti, jejichž církev získala v XVI. st. větší vliv ve městě (už v XV. st. zde vlivně působili táborský kněz Štěpánek a přívrženec sekty mikulášovců Jan Famfule). Po požáru byl tedy kostel přestavěn, v lodi i presbytáři byly

umístěny dřevěné malované kazetové stropy. Kromě toho zde stála velká dřevěná tribuna, rovněž malovaná (dnes ji můžeme nalézt v některých evangelických kostelech, např. na Velké Lhotě). V letech 1577–1628 se zde vystřídalo 5 evangelických pastorů (mezi nimi i Jiří Třanovský). Ve městě i v Krásně působili vedle sebe kněží jednoty bratrské i luterští pastoři. Už v r. 1602 se ale ve farnosti uskutečnila jezuitská misie. Od doby pobělohorské kostel opět užívá katolická církev. R. 1628 byl ve Valašském Meziříčí ustanoven farář, od r. 1640 kaplan. Od r. 1841 zde působili dva kaplani, r. 1871 přibyl třetí kaplan. (Tento stav trval víceméně až do 50. let XX. st., kdy bylo některým kněžím znemožněno působení v pastoraci. Od r. 1968 je ustanovován pro farnost Valašské Meziříčí zpravidla jeden kaplan. Do tohoto stavu nejsou započítáváni kněží na odpočinku.) Kolem kostela byl už v nejstarších dobách hřbitov. Významnější měšťané a kněží však byli pohřbíváni i uvnitř kostela. K tomu účelu sloužily po dlouhou dobu dvě hrobky: Žerotínská, před oltářem, a kněžská, pod kůrem. Z nedostatku místa byl založen v XVI. st. nový hřbitov (u kostela Nejsvětější Trojice, kde je dnes lapidárium) a ještě později další hřbitov (dnes park podál Královny ulice). Ze XVI. st. pochází i železná tepaná brána hlavního vchodu. Je to dodnes jedna z předních památek Valašského Meziříčí. Farní kostel několikrát vyhořel (1572, 1607) nebo byl vypálen (opakovaně několikrát v době 1634–1639 a v r. 1648). Teprve po důkladné opravě interiéru, konkrétně dne 28. října 1671, dochází k slavnostnímu posvěcení chrámu. Chrám byl zasvěcen Panně Marii nanebevzaté a sv. Kunhutě, panně a mučednici (podle novější úpravy je nyní chrám zasvěcen ke cti Nanebevzetí P. Marie).

Nynější klenby v lodi i presbytáři pocházejí ze XVII. st., tedy z doby baroka. K dalším prvkům barokní přestavby patří: boční oltáře (sv. Josefa, sv. Jana Nepomuckého, oltář P. Marie v boční kapli), některé sochy a obrazy, dále kazatelna (tu daroval r. 1671 olomoucký biskup Schröffel, který také kostel vysvětil) a křtitelnice (z 2. poloviny XVIII. st.). Z počátku XVIII. st. pochází kůr, určený především pro zpěváky. O varhanách se začíná mluvit až r. 1764. Staré varhany byly v 90. letech XIX. st. rozšířeny (2 manuály) a r. 1922 nahrazeny novými. V letech 1956–1958 byly ještě rozšířeny o třetí manuál – nový hrací stroj požehnal r. 1958 dr. Alois Vašica.

Roku 1722 byla větrem stržena dřevěná krytá spojovací chodba na oratoř. Tato oratoř byla postavena r. 1682 a vedla ze zámku Žerotínů přímo do kostela. R. 1726 byla postavena

nová zídka s vchodem a vjezdem na farní dvůr. Zídku zdobila krásně propracovaná kameninová brána, nad níž byly umístěny sochy Krista jako Krále a apoštolů Petra a Pavla. R. 1784 byl pořízen nový hlavní obraz kostela, namaloval jej Michael Engler. Sousoší sv. Cyrila a Metoděje přibýlo někdy kolem r. 1885, u příležitosti výročí 1000 let od smrti sv. Metoděje. Z vnějších úprav v XIX. st. stojí za zmínku zrušení a snesení staré věže (nad zákristí), která už hrozila zhroucením. V r. 1903 byly z podlahy vytrhány pálené čtvercové cihly, které se tam dostaly v XVII. st. namísto původních velkých kamenů (zůstaly pod lavicemi), a nahrazeny šamotovou dlažbou. Ve stejném roce došlo k výměně oken. Až do r. 1903 byla totiž všechna okna v kostele zasklena obyčejným sklem. V letech 1903–1939 se zde nacházela vitrážní okna. Ta však byla pro nedostatek světla znovu nahrazena bílými skly se žlutými kříži. R. 1939 proběhla výměna lavic. R. 1968 byla opravena věž, poškozená zásahem granátu, protože po válce ani během komunistické nadvlády nebylo možno konat žádné opravy. Kostel byl celkově vymalován naposledy v r. 1969 (p. František Petrák). V 70. letech XX. st. došlo také k obnově některých obrazů a nástropních maleb

(akademická malířka pí. Marie Bognerová). Roku 1984 byla dokončena liturgická úprava prostoru podle směrnic II. vatikánského koncilu. Velkou prací zde vykonal P. Bohumír Vitásek. Poslední nátěr vnější fasády byl proveden r. 2000. Celkově můžeme říci, že farní kostel je jednodlní a má boční kapli na jižní straně. Na severní straně kvůli srážu k Bečvě nemohla být žádná kaple postavena, i když tyto snahy také v minulosti byly (mnohé kostely od gotiky měly křížový půdorys). Zákristie byla původně na jižní straně kostela a zanikla v souvislosti se stavbou boční mariánské kaple. V této kapli, dostavěné r. 1682, byl nejprve oltář Svatého kříže, r. 1732 byla pak kaple zasvěcena P. Marii Zellské (rakouské poutní místo Mariazell). V současnosti se v kapli nachází socha P. Marie lurdské. Ke kostelu patřila již v XVII. st. getsemanská zahrada (byla obnovena r. 1930 a opravena r. 1994) a kříž u hlavního vchodu (rovněž byl opraven před 12 lety). Ten nese nápis s datem 1791 (datum je obsaženo i v latinském nápisu na kříži), jehož český překlad zní: Buď pozdraven, kříži Kristův, jistá naděje naší spásy. Zde otvírá se nám jisté místo proti nepříteli.

Podle pramenů sestavil P. František Urban

Putování sochy Panny Marie Fatimské

Jak bylo na začátku roku avizováno, bude možnost přijmout putovní sošku Panny Marie Fatimské, oblastního centra Fatimského apoštolátu Valašské Meziříčí, v rodinách naší farnosti s úmyslem zasvětit je Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, jak si to Ona ve svých fatimských zjeveních přála. Je to v přímé návaznosti na akt Svatého otce Jana Pavla II., který dal dvakrát dopravit hlavní sochu Panny Marie z Fatimy do Říma (ta Fatimu opustila v průběhu let jen za tímto účelem) a zasvětit před ní celý svět Mariinu Neposkvrněnému Srdci. Poprvé to bylo 25. března 1984 a po druhé 8. října 2000.

Tato přímá návaznost pokračuje, když do naší vlasti byla prostřednictvím biskupů pozvána socha Panny Marie z Fatimy (jedna z několika, které putují do světa), která putovala po jednotlivých katedrálách našich diecézí (s výjimkou pražské). Před ní zasvěcovali biskupové své diecéze. Stalo se to na podzim roku 2003 – což máme ještě v živé paměti. Určitě do této návaznosti zapadá i zasvěcení naší farnosti Panně Marii 8. prosince 1995 P. Pavlem Stefanem.

A nyní můžeme na tyto akty navázat osobním přijetím Panny Marie a zasvěcením našich rodin jejímu Neposkvrněnému Srdci. Jde opravdu o přijetí Panny Marie, i když putuje jen její socha. Ta je zde pouze jako znamení její přítomnosti. Je určitě dobře, že můžeme takto Pannu Marii přijímat v adventní době jako Alžběta a také v době vánoční (i po ní) a odčínovat tolíkeré nepřijetí betlémské i naše. Vždyť Ona nepřichází nikdy sama, ale stejně jako před 2000 lety i dnes nám nese Ježíše, našeho Spasitele.

Samotná socha je asi 70 cm vysoká, je lehká; kvůli transportu je ale uschována v dřevěné skřínce – ta může v bytě sloužit jako podstavec. Bohužel s příslušenstvím váží asi 35 kg. Má elektrické osvětlení s připojením do sítě 230 V. Součástí

vybavení sochy jsou modlitby, obrázky a jiné a také průvodní dopis „Všem pokoj Kristův a radost jeho Matky“. Tento dopis doporučuji vždy přečíst. Prosim dále, aby vše z příslušenství a vybavy této sochy zůstávalo v plném počtu, tedy obrázky, modlitby, videokazeta, kniha o Fatimě atd. Je zde i pamětní kniha putování, do které je možné napsat krátký zápis nebo svědectví. Prosim také o šetrné zacházení, které ať je výrazem naší úcty k Panně Marii.

Sochu je možno mít v jedné rodině dva dny. Alespoň na jeden z nich doporučuji pozvat vaše příbuzné, aby to byla skutečně návštěva rodin. Ve zmiňovaném průvodním dopisu je návrh modlitebních úmyslů, ale v každém případě by neměla chybět modlitba sv. růžence.

Věřím, že harmonogram zájemců se bude tvořit postupně, proto prosím ty, kteří chtějí Pannu Marii pozvat, ať se mi přihlásí (kromě dnů mezi svátky). Putovat bude do té doby, pokud bude zájem. Vždy bude snazší, když si zájemce zajistí dovoz sám. Ti, kteří nemají tuto možnost, ať nezoufají, pokusíme se dopravu zajistit.

Závěrem ještě krátce, co může znamenat zasvěcení rodiny Panně Marii a jejímu Neposkvrněnému Srdci. Je to mimo jiné akt důvěry a odevzdání se té, které se sám nebeský Otec nebál svěřit svého jediného Syna. Nemělo by to být jen jednorázovým gestem, ale stálým a trvalým postojem v tomto čase nejistoty a obav. Pak přinese pokoj a zkušenosť, které lze svému okolí nabídnout.

Ať radost Alžběty a Jana Křtitele při setkání s Ježíšem skrze Pannu Marii je i radostí v rodinách přijímajících sochu Panny Marie.

Všem, kteří budou Pannu Marii přijímat a své rodiny jí zasvěcovat, jakož i všem čtenářům ŽF přeji a vyprošuji pokojné a milostiplné svátky Narození Pána Ježíše Krista a Boží požehnání do roku 2007.

Václav Chládek

Svátost manželství přijali

Valašské Meziříčí

Petr Kurtin Radana Huňková
Výletní 1242 Zahradní 1003

Křest přijali

Valašské Meziříčí

Jakub Ondřej Šimčík
Martin Hoffman
Dalibor Pavel Pobořil

Václav Stanislav Zahradníček
Štěpán Ptáček

Na konec své pozemské cesty došli

Branky

Vlasta Bandyšová *27. 2. 1928 +27. 11. 2006, Branky 263
Ludmila Závěšická *10. 4. 1918 +29. 11. 2006, Branky 138

Valašské Meziříčí

Vladimír Vepřek *6. 4. 1915 +13. 11. 2006, Nerudova 5
Veronika Goláňová *29. 10. 1936 +22. 11. 2006, Štěpánov 306
Stanislav Matušík *10. 12. 1941 +22. 11. 2006, Hrachovec 134
Tomáš Smutek *11. 11. 1970 +22. 11. 2006, Hrachovec 51
Marie Nečasová *26. 2. 1924 +23. 11. 2006, Oznice 59
Marie Růžičková *25. 5. 1946 +28. 11. 2006, Krhová 405

Oznámení

Bratislava 21. listopadu 2006

S vděčností Bohu za dar povolání Vám oznamujeme, že naše sestra Marie Valkovičová, narozená 12. 8. 1976 ve Valašském Meziříčí, pokřtěná ve Vaší farnosti, složila věčné sliby v Institutu Dcer Panny Marie Pomocnice (sestry salesiánky) dne 7. srpna 2006 v Šaštíně.

Sestra Hana Beníková, provinciální sekretářka

SLAVNOSTNÍ BOHOSLUŽBY O VÁNOCÍCH 2006

	Branky	Lešná	Jasenice	Valašské Meziříčí
4. neděle adventní Štědrý den neděle 24. 12.	10 ⁰⁰ 22 ⁰⁰ „Půlnoční“	8 ³⁰ 20 ³⁰ „Půlnoční“		6 ³⁰ , 8 ⁰⁰ (mše svatá v 9 ³⁰ nebude) 15 ³⁰ – pro děti (s doprovodem cimbálové muziky) 22 ⁰⁰ – zpívá chrámový sbor 24 ⁰⁰ – zpívá schola
Slavnost Narození Páně pondělí 25. 12.	10 ⁰⁰	8 ³⁰		6 ³⁰ , 8 ⁰⁰ , 9 ³⁰ – zpívá chrámový sbor 17 ³⁰
Svátek sv. Štěpána úterý 26. 12.	10 ⁰⁰	8 ³⁰	11 ⁰⁰	6 ³⁰ , 8 ⁰⁰ , 9 ³⁰ 7 ⁰⁰ – Hrachovec
Svátek Svaté Rodiny Silvestr neděle 31. 12.	10 ⁰⁰	8 ³⁰		6 ³⁰ , 8 ⁰⁰ , 9 ³⁰ 16 ⁰⁰ – děkovační bohoslužba na konci roku, Te Deum, svátostné požehnání
Slavnost Matky Boží, Panny Marie pondělí 1. 1.	10 ⁰⁰	8 ³⁰		6 ³⁰ , 8 ⁰⁰ , 9 ³⁰ a večer v 17 ³⁰

Vánoce a hudba

1. ledna 2007 v 16 hodin se uskuteční ve farním kostele Nanebevzetí Panny Marie vánoční koncert, na kterém vystoupí náš chrámový sbor, komorní orchestr při ZUŠ a varhany rozezní žáci ZUŠ ze třídy Bohumíra Kratochvíla. V podání sboru zazní skladby převážně s adventní a vánoční tematikou od renesančních a barokních autorů. Komorní orchestr nastudoval pro tuto příležitost díla českých mistrů – Pavla Josefa Vejvanovského a Františka Ignáce Antonína Tůmy. V závěru koncertu si poslechneme koledy upravené pro sólový zpěv a orchestr nebo pro sbor a orchestr. Jako varhanci se představí Věra Jelínková, Patricie Dřímálová a Jiřina Vodová, která působí na kůru ve farnosti Lešná. Přednesou skladby barokních autorů – Dietricha Buxtehudeho, Jo-

hanna Sebastianiana Bacha a romantických mistrů – Eugena Gigouta a Felixe Mendelsohnova Bartholdiho. Úvodní skladba zůstane zatím pro posluchače překvapením.

Srdečně zveme všechny farníky a příznivce hudebního umění.

Bohumír Kratochvíl

Ostatní koncerty o Vánocích

Koncert dětí ZUŠ – středa 20. prosince v 18³⁰.

Basové G, sbor Gymnázia VM – pátek 22. prosince v 15³⁰.

Vánoční koncert naší scholy – pondělí 25. prosince ve 14³⁰.

Všechny koncerty se uskuteční ve farním kostele Nanebevzetí Panny Marie ve Valašském Meziříčí.

Život farností číslo 12, ročník XIII

Vydává: Římskokatolická farnost, Křížkovského 60/8, 757 01 Valašské Meziříčí, redakce: Mgr. P. Pavel Štefan, Ing. Hynek Vančura, Mgr. Jiří Dřímál, Ing. Michal Perutka, Jiří Mohelník. Své příspěvky zasílejte elektronickou poštou na adresu zf.vvm@razdva.cz, anebo osobně odevzdejte na faře.

Toto číslo vychází 17. prosince 2006

<http://zivotfarnosti.hyperlink.cz>